

РЕШЕНИЕ

№ 5119

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3336** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] против Решение за прекратяване на административен договор № BG05M90P001-1.021- 0353/20 от 04.03.2021 г., издадено от Заместник главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в Министерството на труда и социалната политика и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 в Министерство на труда и социалната политика, с което е прекратен административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ с № BG05M90P001-1.021-0353-C02/06.03.2018 г. с наименование „Повишаване квалификацията и конкурентоспособността на работещите в [фирма].

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорения акт, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и нищожност. Жалбоподателя се позовава на нищожност на издадения административен акт, тъй като е налице предходно решение на органа за прекратяване на административния договор на същото правно основание, което впоследствие при извършен съдебен контрол е отменено от Върховния

административен съд. Твърди, че УО не е изискал допълнително представяне на документи и обяснения, нито е дал възможност за срок съгласно чл. 63, ал. 2 от ЗУСЕСИФ.

В съдебно заседание, чрез адв. Н. и адв. Е. поддържат жалбата. Моли се решението на УО да бъде отменено.

Ответникът – Ръководителят на УО на ОП „РЧР“ при Министерството на труда и социалната политика, чрез експерт Д., счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София град, III-то отделение, 62 –ри състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С [фирма]“ АД е сключен административен договор за предоставяне на БФП по ОП РЧР с № BG05M90P001-1.021-0353-C02 от 06.03.2018 г. с наименование „Повишаване квалификацията и конкурентоспособността на работещите в [фирма]“ АД.

При извършено посещение на място на 27.02.2019 г., съгласно лист за извършване на проверка на място от УО (приложение 7.6), е констатирано, че не се провежда предвиденото професионално обучение за придобиване на професионална квалификация, обучение по професия "Икономист" код 345120, специалност „Икономика и мениджмънт“ код 3451204, съгласно представен от бенефициента учебен график с кореспонденция BG05M90P001-1.021-0353-C01-M006/07.12.2018 г. На мястото на проверката - [населено място], обл. В. Т., [улица] не е била налична и визуализация, отговаряща на изискванията за плакат в Единния наръчник на бенефициента за прилагане на правилата за информация и комуникация 2014-2020.

При извършено второ посещение на място на 16.04.2019 г., съгласно лист за извършване на проверка на място от УО (приложение 7.6), е констатирано, че не се провежда предвиденото професионално обучение за придобиване на професионална квалификация, обучение по професия "Икономист" код 345120, специалност „Икономика и мениджмънт“ код 3451204, съгласно представен от бенефициента учебен график с кореспонденция BG05M90P001-1.021-0353-C01-M006/07.12.2018 г. На мястото на проверката - [населено място], обл. В. Т., [улица] не е налична и визуализация, отговаряща на изискванията за плакат в Единния наръчник на бенефициента за прилагане на правилата за информация и комуникация 2014-2020.

Съгласно „Ръководство за бенефициента за изпълнение и управление на проекти“, стр. 37 в оградено каре с надпис „Важно“ е посочено: бенефициентът трябва да уведоми Управляващия орган чрез модул „Кореспонденция“ в ИСУН 2020 за предстоящото стартиране на обученията, като представи учебен график с информация за вида на обучението, място на провеждане и разпределение на темите по дни и часове. В случай на промяна, Бенефициентът следва да уведоми Управляващия орган по надлежния ред. В противен случай УО може да не верифицира разходите за проведеното обучение “. Съгласно т.3. „Верификация от страна на УО“, Раздел VII „Искане за плащане“ от Ръководството, „УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на

проверки на място, когато това е приложимо“.

Протоколите от проверките на място от 27.02.2019 г. и от 16.04.2019 г. са изпратени на [фирма] съответно на 12.03.2019 г. и 22.04.2019 г. чрез ИСУН 2020, като същите са отворени съответно на 15.03.2019 г. и 22.04.2019 г. След уведомлението от първата проверка, Бенефициентът не предоставя никакви обяснения. След уведомлението за втората проверка от 16.04.2019 г., изпратено на 22.04.2020 г., на следващия ден с комуникация BG05M90P001-1.021-0353-C02-M014 от 23.04.2020 г., бенефициентът информира органа, че „на официалния мейл на фирмата в деня на проверката е постъпило писмо от учителя, че поради спешност му се налага да напусне учебните часове. Обучаващият е освободил към 11 ч. обучаващите се, с които се е уговорил на място и при декларирано от тях съгласие обучението да се продължи в неделя - 21.04.2019 г. (Обучаващите се, които не са присъствали в момента са уведомени за налагащата се промяна допълнително.). С писмото от учителя към [фирма] са приложени променен графика на обученията и е изготвен нов график включващ 21 април 2019 г., с посочени за деня 6 учебни часа. Плакат на проекта е наличен в базата на [фирма], ще бъде поставен такъв и в залата, където се провеждат обученията“. Като доказателство е приложен имейл от учителя, от който е видно, че е изпратен на 16.04.2019 г. в 14:02 ч. Самото дружество е уведомило УО за тези обстоятелства с електронна кореспонденция на 23.04.2019 г.

От изложеното УО е установил, че бенефициентът не е уведомил органа своевременно за промяна на графика на обучение, задължение, описано в „Ръководство за бенефициента за изпълнение и управление на проекти“, чието спазване е разписано в чл. 3.18, точка 3 от Административния договор.

От констатираните факти, според органа, се налага извод за неизпълнение от бенефициента на дейност 1 „Предоставяне на професионално обучение за придобиване на професионална квалификация“ от Административния договор и на задължението за дейности по информиране и комуникация, разписани в чл. 3.40 от Административния договор за предоставяне на БФП. Счел е, че е налице неизпълнение от бенефициента на задълженията по административния договор съгласно чл. 3.56.1, буква „а“, тъй като при констатираното неизпълнение, Бенефициента не предприема действия за преустановяването му и не представя задоволително обяснение в срок от 5 работни дни след изпращането на писменото уведомление от страна на УО. Отделно от това липсата на обучаеми и учители, констатирана по време на проверките, които да са изпълнени в съответствие с предоставения от Бенефициента график води до обосновано предположение от страна на УО, че дейност 1 не се изпълнява.

С Решение за прекратяване на административен договор № BG05M90P001-1.021-0353/2 от 30.04.2019 г., УО е прекратил административен договор за предоставяне на БФП по ОП РЧР с № BG05M90P001-1.021-0353 от 06.03.2018 г. Решението е обжалвано от бенефициента пред съда. С решение № 131 от 07.07.2020 г. Административен съд Велико Търново отхвърля жалбата на [фирма] срещу Решение № BG05M90P001-1.021-0353/2 от 30.04.2019 г. за прекратяване на административен договор на ръководителя на Управляващия орган на ОПРЧР. С решение №

15496/14.12.2020 г., Върховния административен съд постановява решение с което отменя решение № 131 от 07.07.2020 г. Административен съд Велико Търново постановено по адм. дело № 165/2020 г. , поради липса на мотиви и съответстващи на фактическата страна правни норми и вместо него отменя Решение за прекратяване на административен договор от 30.04.2019 г. на заместник-министъра на труда и социалната политика и ръководител на управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси 2014-2020 година“.

При повторното разглеждане по документите и предвид установените факти и обстоятелства при проверките, УО на ОП РЧР издава оспореното пред настоящата инстанция Решение за прекратяване на административен договор от 04.03.2021 г., издадено от Заместник главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в Министерството на труда и социалната политика и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 в Министерство на труда и социалната политика, поради неизпълнение на чл. 3.40 от административния договор за предоставяне на БФП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на обжалване пред съд. Решението е връчено на 08.03.2021 г., а жалбата е депозирана на 22.03.2021 г. в преклузивния 14-дневен срок, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в съответствие с разпоредбите на чл. 60, ал. 1 ЗУСЕСИФ във връзка с чл. 4, т. 7 от Устройствения правилник на Министерство на труда и социалната политика, поради което и съдът прави извод, че процесното решение е издадено от компетентен административен орган.

По отношение на възражението за нищожност:

Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК , актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. За да е налице тази хипотеза обаче следва оспорвания административен акт с искане за обявяване на нищожността му по чл. 177, ал. 2 АПК да представлява повторно издаден акт от административния орган със същото съдържание като отменения, т.е. да е налице административен акт, с който са разпоредени същите права и задължения на същите фактически основания. В конкретния случай тези изисквания са налице. Разпоредбата на чл. 177, ал. 2 АПК, може да намери приложение само ако въпросът е пререшен по същество в противоречие с влязлото в

сила решение, какъвто именно е настоящият случай.

Влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т.е. необжалваемост, стабилитет, но и с материална законна сила, т.е. задължителност, сила на пресъдено нещо. Силата на присъдено нещо, нейните обективни и субективни предели, определят това за което и тези, спрямо които властническия държавен акт, каквото е съдебното решение, има действие. Индивидуализиращите елементи на това, за което и на тези, за които решението има действие са страни, основание, предмет - чл. 177, ал. 1 АПК във вр. с чл. 298, ал. 1 ГПК . Следователно, когато законодателят казва в разпоредбата на чл. 177, ал. 2 АПК влязъл в сила акт на съд, той има предвид административният акт да не противоречи на решението на съда по спорния предмет, по правните последици, обективирани в неговия диспозитив. Настоящото производство се води между същите страни, има същия предмет- решение на органа за прекратяване на административния договор, на същото основание.

Между страните не се спори, че фактическите констатации, при които е издадено оспореното решение, са идентични с тези, които са обусловили прекратяване на административния договор по отмененото Решение № 131 от 07.07.2020 г. на АС – Велико Търново по адм. дело № 165/2020 - касае се за констатациите, съдържащи се в протоколи от проведените проверки на дати 27.02.2019 г. и 16.04.2019 г. В предходното решение за прекратяване на административен договор № BG05M90P001-1.021- 0353/2 от 30.04.2019 на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020, отменено с решение № 15496/14.12.2020 г., Върховния административен съд по адм. дело № 8863/2020 г. при фактическа обстановка, описваща извършването на две проверки на 27.02.2019 г. и 16.04.2019 г. УО е счел, че е налице нарушение на чл. 3.40 от административния договор за предоставяне на БФП, и неизпълнение на задължението на бенефициента да уведоми по надлежния ред УО за възникнало отклонение от графика, поради което съгласно чл. 3.56.1, буква „а“ от договора и във вр. с чл. 39, ал. 5 от ЗУСЕСИФ договорът е прекратен.

При обжалвания акт в настоящото производство, Решение № BG05M90P001-1.021-0353/20 от 04.03.2021 г за прекратяване на административен договор, издадено от Заместник главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в Министерството на труда и социалната политика и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 са описани същите фактически установявания, като са цитирани единствено проверките от 27.02.2019 г. и 16.04.2019 г. УО отново е констатирал, че е налице нарушение на чл. 3.40 от административния договор за предоставяне на БФП, и на чл. 3.18, т. 3 от административния договор - неизпълнение на задължението си да уведоми по надлежния ред УО за възникнало отклонение от графика, поради което съгласно чл. 3.56.1, буква „а“ от договора и във вр. с чл. 39, ал. 5 от ЗУСЕСИФ договорът е прекратен.

Въз основа на тези фактически констатации са направени и идентични изводи. Едни и същи по отмененото и по процесното решение са и правните основания, както

изведените изводи.

В обобщение на изложеното съдът намира, че Решение за прекратяване на административен договор № BG05M90P001-1.021-0353/20 от 04.03.2021 от 04.03.2021 г., издадено от Заместник главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в Министерството на труда и социалната политика и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 е нищожно на основание чл. 177, ал. 2 от АПК и съдът следва да обяви тази нищожност.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски, съобразно списък по чл. 80 от ГПК, вр. чл.144 от АПК . Същите възлизат на сумата от 3336,80 лв. (три хиляди триста тридесет и шест лева и 80 ст.), представляващи адвокатски хонорар и платена държавна такса.

Водим от горното АССГ, III-то отделение, 62-състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЦОЖНО Решение за прекратяване на административен договор № BG05M90P001-1.021-0353/20 от 04.03.2021, издадено от Заместник главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в Министерството на труда и социалната политика и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020.

ОСЪЖДА Министерство на труда и социалната политика да заплати на [фирма] сумата от 3336,80 лв. (три хиляди триста тридесет и шест лева и 80 ст.) , представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: